

**Tot ce ți-ai dorit să știi despre anarhie
(dar ți-a fost frică să întrebi)**

The Anarchist Media Group

1988

Cuprins

Introducere	3
Anarhism elementar	4
Câteva argumente generale împotriva anarhismului	5
Anarhismul în acțiune	8
Organizarea la locul de muncă	9
Problemele “naționale”	11
Campaniile de mare amploare	12
Relațiile interpersonale	13
Familia autoritară	14
Schimbarea vieții de zi cu zi	15
Acțiuni locale și organizare	16
Cuvântul imprimat	20
Teatru de stradă	21
Adunări publice	22
“Media alternativă”	23
Muzica	24
Arta	25
Școli și educație	26
Concluzie	28
Lecturi suplimentare	30

Introducere

Cu siguranță se spun mai multe prostii despre anarhism decât despre oricare altă idee politică. De fapt, nu are nimica de a face cu crezul în haos, moarte și distrugere. Anarhiștii nu cară de obicei bombe, nici nu subscriu la nici o virtute privind lovirea bătrânicilor.

Nu este nici un accident că această imagine sinistă a anarhistului nebun este așa de acceptată. Statul, presa și toate tipurile de autorități, folosesc orice mijloc aflat la îndemâna acestora pentru a prezenta anarhia ca fiind o stare inimaginabilă de carnagiu și haos. Nu ne-am putea aștepta la nimic altceva de la acești obsedați ai puterii care nu ar avea nici o putere de acaparat dacă ar fi după noi. Ei trebuie să creadă că autoritatea și obediența sunt esențiale, astfel încât crimele lor să le fie justificabile. Televizorul, presa și filmele, toate propovăduiesc obediența, și atunci când anarhia este menționată, este prezentată ca fiind o distrugere lipsită de rațiune.

Presupusa necesitate a autorității este atât de ferm plantată în mințile oamenilor, încât anarhia, care înseamnă pur și simplu “fără autoritate” este aproape de neconceput de majoritatea oamenilor. Aceeași oameni, pe de altă parte, vor admite că regulile, regulamentele, taxele, caracterul oficios și abuzul de putere (ca să numim câteva) sunt iritante, ca să spunem pe scurt. Aceste lucruri sunt de obicei gândite astfel încât suferința în liniște să merite, deoarece alternativa – fără putere, fără autoritate, toată lumea să facă ceea ce-i place – ar fi oribilă. Ar fi anarhie.

Și totuși există o paletă variată de posibile societăți fără Stat. Nu toate dintre ele ar fi neplăcute de trăit în ele. Dimpotrivă! Orice formă de societate anarhistă ar fi cel puțin cruțată de distorsiunile oribile produse de către Stat. Partea “negativă” a anarhismului – abolirea Statului – trebuie să fie echilibrată împotriva a ceea ce înlocuiește o societate a libertății și a liberei cooperări.

Diferiți anarhiști au diferențiat idei cu privire la exact modul în care o societate ar trebui să fie organizată. Ei toți sunt de acord că Statul ar trebui să fie înlocuit cu o societate fără clase și fără forță. Aceasta se datorează faptului că din această credință în libertate, noi suntem reticenți să prezentăm un plan solid. Noi oferim doar modele posibile, susținute prin dovezi din viața de zi cu zi. De fapt, a existat deja o societate anarhistă și nu a fost oprită decât prin crime în masă.

O altă neînțelegere comună din partea celor care știu puțin mai multe despre aceasta este faptul că anarhismul este un vis frumos, visat cu ochii deschiși, o idee frumoasă dar impracticabilă. De fapt, mișcarea anarhistă are o istorie lungă și nu a apărut în mințile filosofilor din Turnul de Fildeș, ci direct, din practica luptei pentru supraviețuire a maselor de oameni obișnuiți și asupriți. Aceasta a fost întotdeauna intens practică privind preocupările și căile sale de a face lucruri. Mișcarea mai avea puțin și avea succes de câteva ori. În cazul în care este într-adevăr atât de fără speranță și impracticabilă, atunci de ce este Statul atât de hotărât să o elimine?

Anarhism elementar

Foarte puțini oameni par să înțeleagă anarhismul, chiar dacă este o idee foarte simplă și fără prea multe complicații. Aceasta poate fi exprimată practic prin trăirea propriilor noastre vieți în loc să fim împinși din spate.

Nu este nimica complicat sau amenințător la anarhism, cu excepția argumentelor înspăimântătoare cum că ar putea să te bage în situații de genul. Precum cel privind haosul, care ar exista dacă toată lumea ar face doar ceea ce-și dorește. Dar avem deja haos, nu? Milioane de oameni nu au locuri de muncă, în timp ce alții fac muncă mult prea multă, plicticoasă și repetitivă. Oamenii mor de foame în timp ce mâncarea este aruncată în mare, pentru ca prețurile să fie în continuare mari. Aerul nostru este sugrumat de fumul produs de mașinile care conțin numai o persoană. Lista lucrurilor nebune și haotice care se petrec este nesfârșită.

Chiar și lucrurile “bune” pe care le face Statul sunt defapt nocive. Serviciul de Sănătate, de exemplu, ne peticește exact ca într-un magazin industrial de reparații, care, într-un fel sau altul, este. Ne servește ca să fim dependenți de către Stat, și, ce este cel mai grav, ne cumpără foarte ieftin. Ne previne din a face un Serviciu de Sănătate adevărat, auto-gestionat, de care am avea nevoie, echipat pentru nevoile noastre nu ale lor.

Autoritățile, prin natura lor proprie, pot doar să interfereze și să impună lucruri. Cu siguranță oamenii obișnuiți pot să găsească o metodă de a face față, fără ca planificatorii să le demoleze casele ca să construiască birouri și mai goale? Este un principiu anarhist de bază, cum că doar oamenii care trăiesc într-o anumită zonă au dreptul de a decide ce se întâmplă acolo.

Tot acest haos, credem noi, răsare de la autoritate și de la Stat. Fără clasa conducătoare și nevoia ei de a ne ține în robie, nu ar mai existat Stat. Fără Stat cu toții am fi în poziția de a ne organiza liber pentru scopuri proprii. Desigur, nu am face o mizerie mai mare decât cea în care suntem prinși acum? Organizarea liberă ar putea oferi o ordine mult mai mare decât o societate care se concentrează pe jaful sistematic și suprimarea majorității membrilor săi.

Câteva argumente generale împotriva anarhismului

Suntem deseori întrebați cum s-ar ocupa o societate anarhistă cu, să zicem, crima. Cine i-ar opri, dacă nu ar exista poliție?

Cele mai multe crime sunt crime făcute din pasiune și, prin urmare, imposibile de prevenit de către poliție sau de oricine altcineva. Să sperăm că, cu toate acestea, într-o societate sănătoasă, mai puțin frustrată, astfel de “crime” ar fi mai puțin frecvente.

Conducătorii noștri pretind că ne apără unii de alții. De fapt, aceștia sunt mult mai interesați în a se apăra pe ei și proprietăților “lor”, de noi.

Dacă noi, ca și membrii ai unei comunități locale, am poseda și împărți toate resursele, furtul ar fi absurd. Un motiv important pentru crimă ar fi abolit.

Aceste comunități vor trebui să dezvolte niste modalități pentru a face față indivizilor care ar răni pe alții. În locul a câtorva mii de polițiști de profesie, ar fi 51 de milioane numai în “Regatul Unit”. În cele din urmă, singura noastră protecție este reciprocitatea.

Închisorile dau greș în a îmbunătăți sau în a reforma pe oricine. Localnicii conștienți de circumstanțele celorlalți ar fi în măsură să aplice soluții mai adecvate, în conformitate cu nevoile victimei și a infractorului. Sistemul penal prezent, pe de altă parte, crează comportamente criminale. Prizonierii pe termen lung sunt adesea incapabili de a supraviețui în afara unei instituții care ia toate deciziile în locul lor. Cum prin închiderea unor oameni cu alții, cu o gândire anti-socială (cei mai răi dintre ei fiind nebunii) se presupune că va dezvolta responsabilitatea și comportamentul rezonabil? Desigur că va face fix opusul. Majoritatea prizonierilor vor răni din nou.

O altă întrebare care a fost aruncată în fața anarhiștilor timp de ani de zile este: “Dar cine va face toată treaba neplăcută și murdară?”. Ne imaginăm că fiecare comunitate va concepe propriul sistem pe rotație. Ce e așa de imposibil în asta?

Dar vine întrebarea: “Dar ce este de făcut cu cei care refuză să muncească?”. Păi, presiunea socială poate fi aplicată. Oamenii ar putea, de exemplu, să fie “trimiși în Coventry”, adică, ignorați. În cazuri drastice, aceștia pot fi excluși din comunitate.

Dar oamenii au nevoie să lucreze. Oamenii au o nevoie drastică de activități creative. Observați numai câți oameni își petrec timpul muncind la mașini sau motociclete, în grădinărit, croit haine, creând muzică. Acestea sunt toate activități creative care pot fi foarte plăcute. De cele mai multe ori acestea sunt văzute ca fiind hobby-uri decât muncă, întrucât noi suntem crescuți să credem că munca este o tortură care trebuie să fie îndurată.

În această societate, desigur, munca este o tortură. În mod natural, cu toții o detestăm. Asta nu înseamnă că suntem leneși într-un mod natural, ci înseamnă că rezistăm în a fim considerați mașini, obligați să facem o muncă de prisos în beneficiul altcuiva. Munca nu trebuie să fie așa – și dacă ar fi controlată de oamenii care trebuie să o facă, cu certitudine nu ar mai fi.

Desigur, unele munci trebuiesc făcute, și sunt câteva metode în vedere care ar face colectarea gunoierului să fie o ocupație distractivă. Cu toții ar trebui să ia o parte și toată lumea ar trebui să se asigure că nimeni nu a scăpat cu eschivarea responsabilităților lor.

Un alt aspect important este faptul că șomajul este doar o problemă creată de către capitalism. Într-o lume rațională nu ar exista șomaj. Cu toții ar avea o săptămână de lucru mai scurtă, deoarece aceștia ar produce numai și numai produsele necesare vieții. Dacă ar fi să scăpăm de clasa conducătoare parazitică, am fi liberi de majoritatea presiunilor economice de a munci.

Dacă în continuare ai nevoie să fi convins că o societate anarhistă ar rezolva problemele privind oamenii care nu reușesc să-și ducă responsabilitățile la un bun sfârșit, atunci imaginează-te în ipostura de a fi obligat să faci față unei întâlniri a întregii comunități în care locuiești și să fi discutat într-un mod public ca fiind o problemă. Ugh!

Totuși, o altă obiecție comună este: “Păi, poate ar funcționa la scara unui sat de țărani, dar cum ai putea face o societate industrială complexă să funcționeze fără autoritatea managerilor?”. În primul rând, noi credem că societatea trebuie să fie divizată în unități cât mai mici posibile, astfel încât să fie clare grupurilor mici de oameni obișnuiți. Este un fapt organizatoric observabil, precum și un principiu de bază al teoriei anarhiste, și anume că grupurile mici de oameni pot conlucra eficient, și să se coordoneze cu alte astfel de grupuri; în timp ce grupurile mari fără formă sunt naive și ușor de dominat. Ca să extindem acest punct, este interesant de notat că recent, faimoasele “economii de scară” care justifică oțelăriile, de exemplu, care ocupă mulți kilometri pătrați, sunt din ce în ce mai mult sub semnul întrebării. Dincolo de un anumit punct, fabricile, fermele, sistemele administrative și așa mai departe, devin din ce în ce mai puțin eficiente cu cât cresc.

Pe cât de rațional posibil, tot ce se produce trebuie consumat la nivel local. Totuși, unele facilități ar trebui să fie tratate la nivel regional sau la o scară mai largă. Nu este nici o problemă nerezolvată aici, de fapt soluțiile au fost descoperite de către clasa muncitoare din Spania în anii '30. Compania de Autobuze din Barcelona a dublat serviciile, a făcut contribuții generoase la Colectivul Orașenesc de Divertisment și producea potcoave pentru front în atelierele lor. Toate acestea au fost realizate cu o mână de lucru mai puțină, căci foarte mulți au mers să lupte împotriva fasciștilor. Această creștere în eficiență, în ciuda războiului și a deficitelor serioase de produse, nu este deloc surprinzător cine poate să conducă cel mai bine o companie de autobuze? Muncitorii de la acea companie, desigur.

Toți muncitorii din Barcelona erau organizați în sindicate – grupuri de muncitori de la aceeași întreprindere, divizați în grupuri de muncă. Fiecare grup lua decizii privind munca de zi cu zi și alegeau un delegat care să-i reprezinte la întâlnirile din fabrică, sau chiar la cele regionale. Fiecare dintre delegați era instruit privind ceea ce să spună de către colegii săi de grupă, iar sarcina de a fi delegat era de cele mai multe ori rotită printre cei aflați în grup. Delegații puteau să fie schimbați într-un timp foarte scurt dacă se credea că aceștia nu-și făceau treaba cum trebuie (principiul revocării). Acestea prezintă principiile de bază ale anarhismului privind libera federalizare, în practică. Prin adăugarea mai multor nivele de delegare, este posibilă activitatea privind organizarea pe orice scară, fără ca cineva să renunțe la libertatea de a munci cum își dorește. Această idee a federalizării este ilustrată într-o secțiune ulterioară, numită “Acțiunea locală și organizarea”.

Să trecem la un alt subiect – “Nu ar rămâne o societate fără Stat fără apărare în fața atacurilor țărilor străine?”

Păi, trebuie să spunem că având un Stat nu ne-a prevenit de la a fi preluați de către Imperiul Statelor Unite. De fapt “propriile noastre” forțe armate sunt folosite împotriva noastră sub forma unei armate de ocupație. Statul nu ne apără. Ne folosește drept carne de tun ca să-i apere pe conducători, care, mai precis, sunt adevărații noștri inamici.

Întorcându-ne la întrebare, un răspuns clasic anarhist ar fi de a-i înarma pe oameni. Milițiile anarhiste din Spania mai că au câștigat războiul civil, în ciuda insuficienței de armament, trădarea comuniștilor și intervenția Germaniei și Italiei. Greșeala lor a fost că au permis să fie integrați într-o armată condusă de статисти. O populație înarmată este greu de subjugat.

Dar da, am putea fi distruși. Noi credem că adevărata problemă nucleară vine din “partea noastră”. Conducătorii americani mai degrabă ne-ar extermina decât să ne ofere de bună voie libertatea.

În fața amenințării cu distrugerea, cea mai bună metodă de apărare este mișcarea revoluționară din alte țări. Spusă într-un alt mod, cea mai bună apărare împotriva bombei nucleare rusești este mișcarea curentă a muncitorilor polonezi. Acest lucru s-ar putea răspândi foarte ușor și în restul Imperiului Sovietic. În schimb, speranța lor de a nu fi vaporizați este faptul că noi am putea să abolim bomba “noastră”. (CND nu a reușit încă să realizeze că interzicerea armelor de distrugere în masă ar însemna interzicerea Statului!)

Este instructiv modul în care revoluția rusească a fost salvată de intervenția britanică en-gros, prin o serie de rebeliuni și amenințări ale muncitorilor englezi.

Adevărata securitate ar fi garantată dacă am putea să dezvoltăm contacte internaționale până am putea fi siguri că muncitorii din fiecare stat “inamic” nu le vor permite conducătorilor lor să ne atace.

Ultimele câteva pagini au fost o introducere succintă la gândirea anarhistă. Există o mulțime de idei și detalii care se pot găsi în diverse cărți scrise pe subiect. Dar practic vorbind, înțelegi anarhismul trăind anarhismul, devenind implicat cu alți anarhiști și lucrând la proiecte, astfel încât aceasta este tema în jurul căreia mare parte din această cărtică se va învârti – acțiunile anarhiste.

Anarhismul în acțiune

Dacă ai citit pamfletul până în acest punct, trebuie că ai deja o idee destul de rezonabilă privind cum este societatea anarhistă. Problema este cum se ajunge de aici, acolo.

În interiorul anarhismului există mai multe idei diferite dar legate între ele. Sunt sisteme întregi de gândire a teoriei politice anarhiste, având nume precum federalism, mutualism, individualism, sindicalism, anarho-comunism, anarha-feminism, situaționism, și așa mai departe.

Argumentele dintre diferitele “mărci” ale anarhismului continuă să existe de multă lume, și sunt prea dificile pentru a fi prezentate într-un pamflet introductiv.

Totuși, dacă ne gândim în termeni de ce spune anarhismul că este nevoie să fie făcut acum, se pare că există foarte multe asemănări între ramurile acesteia. Fiecare componentă subliniază importanța acțiunii într-o anumită zonă a vieții.

Dacă vei începe să pui în practică ideile din paginile ce urmează, vei începe să muncești la propria ta versiune a anarhismului. Făcând aceasta, vei adăuga un nou membru mișcării care întotdeauna are nevoie de noi membrii, mai ales cei care au gândit lucrurile mai bine. Încearcă-ți ideile pe prieteni, citește mai multe despre anarhism, vorbește cu alți anarhiști!

Fi un gânditor independent. Nu există nici un alt fel.

Organizarea la locul de muncă

În mod tradițional, anarhiștii cred că marea problemă cu lumea este faptul că totul se rezumă la conducători și “sclavi ai salariilor”. Dacă am putea scăpa de șefi și să conducem industriile noi înșine, în beneficiul nostru și nu al lor, s-ar face în mod clar o îmbunătățire mare și ar transforma fiecare domeniu al vieții.

În orice caz, există unii anarhiști care consideră că clasa muncitoare este așa de obișnuită să fie subjugată, încât este necesar să fie găsite alte căi de a se ajunge la revoluție.

Un anarhist la locul de muncă, totuși, va încerca să-și facă colegii de lucru să se organizeze. Încercăm să răspândim ideea simplă că prin solidaritate putem rezista la orice. Acest lucru se poate face cel mai bine prin a vorbi cu colegii de muncă, să fi acceptat și de încredere, mai degrabă decât printr-o predică presurizantă. Solidaritatea poate fi învățată cel mai bine prin acțiune.

Anarhiștii încearcă să fie pregătiți pentru greve oricând se întâmplă acestea. De cele mai multe ori, cel mai important lucru de făcut în aceste momente este subminarea puterii sindicatului oficial și ai face pe oameni să lucreze direct, împreună, mai degrabă decât prin “canalele adecvate”. Punctul anarhismului este de a prelua controlul propriilor noastre vieți, nu de a le înmâna unor oficiali. Așa cum se întâmplă, o astfel de acțiune directă este modul încercat și testat de a câștiga bătălii industriale. Unitatea este puterea.

Pentru anarhist, grevele pentru schimbări mici, demarcarea litigiilor, și așa mai departe, nu sunt în special revoluționare. Pentru noi, singurul punct important în astfel de acțiuni este faptul că în cursul acestora, oamenii pot să înceapă să învețe cum să se organizeze pentru ei înșiși și să câștige încredere în puterea lor colectivă. În cele din urmă, această experiență se va dovedi de folos și va permite muncitorilor să provoace direct efectiv structura puterii industriale și să muncească către un control complet al producției.

Avem o istorie lungă de schițat și multe tehnici care au funcționat în alte părți. Există idei precum încetinirea până socotim că lucrăm la o rată corespunzătoare salariului. Sau grevele de “muncăună”, având grijă să se facă o muncă bună, indiferent de timpul necesar. Astfel de acțiuni au sens doar dacă sunt făcute de un grup de oameni într-o manieră unită. Ei sunt exemplele acțiunii directe. Noi nu le cerem șefilor, noi le spunem. În contrast cu metodele indirecte (așa munte democratice), prin care se așteaptă cinci ani pentru a se pune o cruce vizavi de numele unui politician, care se dovedește a fi în aceeași lojă francmasonică cu candidații din opoziție.

Noi am spera ca auto-organizarea printre muncitori va ajunge din nou (precum era în alte timpuri din istoria recentă) la punctul în care aceștia sunt pregătiți să acționeze împreună și să confrunte Statul bolnav, în întregime. Dacă într-o altă dată va exista o experiență adecvată, organizare, pregătire și conștientizare, va fi posibil să scăpăm de Stat și șefi și să înaintăm către o societate anarhistă și o lume anarhistă.

Există o varietate de moduri diferite prin care anarhiștii cred că se va putea ajunge acolo. Unii anarhiști susțin ideea de a construi syndicate gigantice controlate de jos în sus, mai degrabă decât în modul obișnuit al structurilor de sus în jos. Acest sindicalism este o strategie clară pentru revoluție și s-a dovedit ca fiind eficace în trecut. Sindicatul include în mod ideal toți muncitorii din fiecare loc de muncă și tinde să dezvolte auto-organizarea până în punctul în care muncitorii pot să preia fabricile cu ușurință. Grevele pot, atunci când este necesar, să fie susținute prin acțiuni de solidaritate din partea altor muncitori.

În cele din urmă vor fi suficienți muncitori care să se fi alăturat și să devină activi pentru o grevă generală. Statul este paralizat și nu are ce să facă, asta dacă nu are încredere în armată ca să-și ucidă propriile rude, iar greva generală va putea fi o preluare generală a oamenilor, sau să devină una în timp. În acest punct, munca pentru construirea Utopiei poate începe.

Unele aspecte ale acestui plan sunt respinse de către unii anarhiști. Se îndoiesc de înțelepciunea formării sindicatelor, chiar dacă acestea sunt descentralizate. Ei se tem de faptul că un strat de lideri profesioniști se va dezvolta. Există, de asemenea, și pericolul de a te pierde în mlaștina compromisurilor de zi cu zi, din cauza unor probleme mărunte.

În orice caz, această diferență de abordare nu previne munca în grup. În “Regatul Unit” (o expresie glumeață), sindicatele existente conduse de către mafia muncii au luat deja totul în calcul. Perspectiva formării sindicatelor anarhiste este una sumbră.

În aceste circumstanțe, se pare că calea de urmat este de a încerca să se promoveze legăturile dintre muncitori care ocolesc mafia controlată de sediile sindicatelor care încearcă să aibă monopolul asupra informațiilor cu scopul de a păstra controlul. Orice acțiune, precum pichetele zburătoare, care oferă controlul greviștilor în sine, ar trebui să fie încurajată.

Ar fi de folost dacă anarhiștii care lucrează în aceeași industrie să fie în contact unii cu ceilalți. Acolo unde contactele nu există, o conferință ar fi un punct bun de plecare.

Problemele “naționale”

Campaniile de mare amploare

Anarhiștii au de obicei rezultate proaste în influențarea campaniilor la scară largă. Acest lucru este parțial datorat creștinilor, liberalilor, troțkiștilor și așa mai departe, care reușesc în general să le controleze, așa încât uneori le fac să fie într-atât de fără vlagă, ineficiente și în general umede, că nici un anarhist care se respectă nu se va apropia de acestea.

De fapt, noi vedem conducerea acestor grupuri ca fiind parte din sistem, a căror funcție este de a controla protestele prin orientarea acestora într-un mod nepericulos, prin canalele “corespunzătoare”.

Un exemplu al acestui proces a fost încercat de către “Friends of Earth”, contestând ancheta publică din uzina de reprocesare nucleară Windscale. Rezultatul a fost o afacere benefică cu energie și bani, direcționată într-un argument totalmente inutil între experții rivali. Iluzia a favorizat faptul că guvernul este corect și rezonabil și are dreptul de a face astfel de decizii. Verdictul a fost desigur o concluzie de a renunța iar unda verde a fost dată. Efectul a fost de a îndruma greșit și de a dezamorsa protestele privind programele energiei nucleare.

Pe de altă parte, mulți anarhiști consideră că este o idee bună să te implici în campanii, precum CND, Liga Anti-Nazistă, Eliberarea Animalelor, și așa mai departe. Asta din cauză că există optimism privind posibilitatea ca una dintre aceste campanii să devină primul pas pentru ca unii oameni să devină anarhiști. Prezența unui anarhist ar putea ajuta la acest proces. De asemenea, campaniile care aduc în văzul publicului unele probleme mai importante oferă oportunități privind modul în care anumite rele sunt văzute în concordanță cu opresiunea și nevoia pentru revoluție. În unele cazuri, este bine ca anarhiștii să fie chemați să participe în astfel de organizații cu scopul de a preveni dominația de mai multe tipuri politice nocive. Uneori este posibil de fapt să se introducă unele metode anarhiste de organizare și tactici de acțiune directă.

De exemplu, un anarhist care face parte din CND ar putea încerca să sublinieze relația dintre armele nucleare, puterea nucleară, militarism, Statul și societatea bazată pe clase. Se va dori să se sublinieze inutilitatea de a cere Statului să se comporte drăguț și s-ar recomanda mai degrabă, să se ceră muncitorilor care construiesc bombe și avioanele, și așa mai departe, să facă ceva mai util. De asemenea, s-ar încerca să se facă tot posibilul să se preveniă inamicul nostru vechi, partidul Laborist, din a îmblânzi mișcările anti-rachete, și apoi, liniștit, de la a le îngropa, precum au făcut la începutul anilor '60.

S-ar încerca, de asemenea, să se răspândească metodele de organizare mult mai descentralizate, bazate pe grupuri mici, federative. Acest lucru ar avea avantajul unei flexibilități mult mai mare, oferind fiecărui membru șansa de a fi implicat în totalitate, și de a preveni grupurile de conducători să se dezvolte.

Puțini anarhiști ar pretinde că o mișcare precum CND este de natură să aducă revoluția, sau chiar să ajungă undeva aproape de interzicerea armelor nucleare. Cel mai bun lucru pe care l-am putea spera într-un mod rezonabil este că va cauza ca tot mai mulți oameni să se gândească mai mult la modul în care societatea funcționează cu adevărat.

Relațiile interpersonale

Precum am spus mai devreme, există o preocupare privind drepturile individului. Nu există nici un motiv în toate activitățile noastre și să teoretizăm în cazul în care nu va face viața mai bună indivizilor ca tine și ca mine, în cele din urmă.

Spre deosebire de marxiști și alți socialiști falși, noi credem în cel puțin încercarea de a ne trăi principiile în viața de zi cu zi. Dacă crezi în egalitate, ar trebui să te porți cu oamenii ca fiind egali tăi pe cât de mult posibil. Un anarhist ar fi mai puțin probabil să-l ierte pe Marx privind modul rău în care-și trata servitorii și soția decât ar face un marxist!

Modurile în care se tratează oamenii fac să creeze societatea ca și un întreg. Într-o societate nebună ca aceasta, oamenii se tratează unii pe alții rău.

Din păcate însă, hipotții au greșit. Nu este vorba de “totul este în mintea ta”. Soluțiile individuale, precum neconsumarea de droguri sau faptul că trăiesc la țară se dovedesc a nu fi soluția la toate, ci doar escapade. Înaintea revoluției nu este posibil să alegi să trăiești de parcă ai fi liber. Societatea nu-ți va permite asta.

Înainte de revoluție este decizia noastră ca și societate să credem dacă am fost pe cât de raționali într-o lume rațională pe cât de mult posibil. Este dificil, dar nu imposibil, iar cu un pic de ajutor din partea prietenilor tău vei crește în ceva mai multe decât un stadiu infantil de dependență, stadiu în care societatea încearcă pe cât de mult posibil să ne țină.

Familia autoritariană

Un mit comun, atât în fascism cât și în anti-umanitarianismul de zi cu zi, este “sanctitatea” familiei și “sfînțenia” instituției materne.

În ziua de astăzi, foarte multe mame se luptă împotriva împingerii lor în rolul de a fi mame și nimic altceva, și împotriva dominației de zi cu zi a femeii și a copilului de către bărbat, ceea ce, mai precis, definește familia.

Realitatea vieții de familie este ceva mai diferită de idealul sentimental. Violența împotriva femeii, violul și abuzul asupra copilului nu sunt nici accidentale nici evenimente izolate, ci ele sunt rezultatul unei condiționări în familie și de către mass-media.

Până când nu avem libertate și egalitate în viața noastră de zi cu zi nu vom avea deloc libertatea și egalitate, nici nu le vom dori într-un mod sincer.

Trebuie doar să te uiți la “conducătorul și sclavul fugit” din orice revistă porno ca să observi faptul că represiunea sexuală duce la dominație și supunere. Dacă puterea este mai importantă decât împlinirea în viața ta sexuală, atunci aceasta va fi mai importantă în restul vieții tale, de asemenea.

Susține iubirea liberă. Dacă nu este liberă, nu este iubire.

Oamenii de extrema dreaptă discută foarte mult despre sex și despre ceea ce ei numesc “moralitatea sexuală” și “puritate”. Chiar și “puritatea rasială” este în mare o idee sexuală. Este bazată pe frica sexualității “rasei inferioare”, frică provenită din cauză că ei o consideră ei fiind un atac la propriul control sexual și putere.

Rasiștii întreabă: “Ți-ai lăsa fiica să se mărite cu unul dintre ei?”. Cine ești tu să spui ce să facă fiica “ta” cu viața ei sexuală, până la urma urmei?

Anarhiștii de obicei nu se căsătoresc într-un mod convențional. Aceștia nu acceptă relațiile lor sexuale ca fiind afacerea bisericii sau a Statului. Securitatea emoțională adevărată atât pentru copii cât și pentru adulți este mai puțin probabil de găsit în puterea legislativă sau a legăturii artificiale “permanente” dintre doi oameni de oricare sex, decât este într-o rețea de relații care are sau nu o componentă sexuală.

Mulți anarhiști au văzut viața în comune ca fiind o metodă importantă prin care se poate face schimbarea socială. Dar trăirea în aceeași casă cu încă nouă oameni nu este în sine cheia viitorului ideal. Lucrul important este să ne schimbăm atitudinea: să devenim mai deschiși și mai generoși și mai puțin competitivi și înfrigați unii de ceilalți. Lucrul important este de a avea cât mai mulți prieteni adevărați mai degrabă decât să ne ascundem în cuibul familiei. Putem face asta ca și colegi la locul de muncă sau vecini precum și ca și conlocuitori în aceeași casă.

Formând comune acuma, sau încercarea în sine, este plină de probleme. Comunele în acest moment eşuează fie prin izolare, fie prin certuri în cadrul grupului, sau din cauza unei varietăți întregi de probleme. Oamenii crescuți în societatea actuală nu se dezvoltă cu ușurință ca fiind mai deschiși sau făcând parte la relații generoase și oneste. Mulți anarhiști se mulțumesc cu ideea de a fi puțin mai izolaționiști decât restul. Noi încercăm să facem unele lucruri pe cât de bine posibil, dar realizăm faptul că nu există așa ceva precum perfecțiune într-o societate opresivă. Nu există sfinți anarhiști.

Schimbarea vieții de zi cu zi

În cazul în care nu putem ajuta oamenii, incluzându-ne și pe noi, ca să devenim mai puțin dominați de frică, anxietate și insecuritate, nu există nici un motiv să credem că aceștia se vor comporta sensibil și vor începe să construiască o societate liberă și creativă. Ideile autoritariene și ura fără rost bazată pe țapi ispășitori, precum oamenii de culoare sau homosexualii sunt parte a unei boli mentale a mass-mediei.

Din fericire, există forțe care operează în direcția unei sănătăți mentale mai bune, și anarhiștii ar trebui să facă tot ce pot ca să asiste aceste forțe și mișcări.

Dintre acestea, un exemplu clar ar fi mișcarea psihoterapiei radicale. Vorbind pe larg, grupuri din interiorul mișcării încearcă să se distanțeze de ideea veche potrivit căreia psihiatrii rezolvă problemele “pacienților”, mergând spre o abordare în care oamenii, cu un pic de ajutor, se ajută singuri. Din păcate, acest lucru a fost preluat de către clasa de mijloc nevrotică. Taxele pentru astfel de grupuri sunt mult prea mari pentru cei ca mine și ca tine, iar grupurile bazate în jurul problemelor managementului industrial nu sunt nici pe departe calea către o societate nouă.

Există grupuri de auto-ajutorare terapeutică, care prezintă rezultate promițătoare și ar putea prinde din urmă. Cele mai de succes par a fi cele bazate pe un anumit criteriu de apartenență, precum, depresivii, grupuri de femei, și așa mai departe. Noi suntem împotriva oamenilor care încearcă să se adapteze la situații imposibile și doresc să învețe cum să se afirme și să se exprime.

Mare parte din mizeria psihologică în care rasa umană a reușit să se bage se învâрте în general în jurul relațiilor injuste dintre sexe; anarhiștii sunt foarte optimiști privind mișcarea femeilor. Nu că toate femeile ar fi revoluționare. Organizația Națională a Femeilor, de exemplu, a fost foarte încântată să permită femeii să lucreze în camerele de control al rachetelor nucleare. Cu toate acestea, există o legătură anarhistă puternică cu mișcarea femeilor, în accentul pus pe grupurile mici fără lideri, într-ajutorare și importanța femeii în termenii care vin cu sentimentele celuilalt. Contestarea dominației masculine ar trebui să conducă în mod logic la contestarea tuturor formelor de dominație.

Mișcarea femeilor ilustrează de asemenea o evoluție promițătoare privind tendința organizării în grupuri mici și colective. Acolo unde acestea funcționează bine, oferă susținere și un sentiment de valoare indivizilor implicați. Alte mișcări, precum cele care fac parte din mișcarea gay, sindicatele pretendenților, squatterii, grupurile de sănătate de auto-ajutorare, și așa mai departe, sunt bune din același motiv. Acest mod de organizare tinde să ajute evoluția normalității.

Orice încurajează oamenii să ia responsabilitatea în mâinile lor și să-și examineze propriile relații cu restul lumii, trebuie să fie încurajat. În cele din urmă putem spera la faptul că atitudinile se vor schimba îndeajuns de mult ca să permită oamenilor să aibă încredere în a lua puterea înapoi în viețile lor.

Acțiuni locale și organizare

Acțiunea directă poate fi folosită în scopul schimbării condiției locuințelor, străzilor, școlilor, spitalelor și a altor dotari. Astfel de reforme contribuie puțin spre construirea unei societăți anarhiste, dar a face oamenii să fie conștienți de potențialul acțiunii directe este important. În cel mai bun caz, astfel de acțiuni favorizează sentimentele spiritului comunității și promovează auto-organizarea. Acestea ridică conștiința politică. În cel mai rău caz, acestea duc la sentimente de neputință și deziluzii complete privind rasa umană. Aceste sentimente ar putea să te tragă spre suicid politic. Astfel de “au fost”-uri sunt de văzut la întâlnirile Partidului Laborist.

Despre ce fel de acțiuni vorbim? Păi, dacă-ți lipsește o locuință, atunci consideră squattingul. Acest fapt trece peste autorități în schimbul unei locuințe și provoacă relațiile de proprietate. Efectiv demonstrează dizgrația caselor goale în paralel cu cei fără casă. Din păcate, prejudecățile populare împiedică squattingul de la a obține susținere la scară largă, necesară pentru schimbarea adevărată.

Viața stradală a comunității poate fi îmbunătățită prin festivaluri, teatru de stradă, și așa mai departe. Desigur, astfel de lucruri pot avea și obstacole, asta în cazul în care nu ești tipul de anarhist cărui îi place de Lady Di și de prietenii ei!

Anarhiștii au participat și au visat deseori la tot felul de scheme de auto-ajutor. Acestea includ folosirea mai bună a pământului, scheme de schimbare a locului de muncă, sisteme de împărțire a produselor de consum. Din nou, acestea încurajează independența și demonstrează că formele alternative de schimbare economică sunt viabile. Feriți-vă de muncitorii comunitari plătiți, care doresc să profesionalizeze ideea și să distrugă adevăratele beneficii, făcând-o parte din sistem.

Un alt domeniu de activitate comun al anarhiștilor este implicarea în campaniile locale. Acest lucru ar putea fi benefic pentru organizațiile aflate în curs de dezvoltare și la conștientizare și poate avea virtutea de a face oamenii să se gândească la diverse probleme politice. O campanie împotriva închiderii unui spital local, de exemplu, ridică întrebări privind cine controlează spitalele și în beneficiul cui. Din păcate, oamenii sunt adesea duși în rătăcire, din cauza iluziilor despre “democrație” și politicieni, și se trezesc buzunăriți și contrariați. Acest lucru poate duce la dezamăgire și apatie. Rolul anarhistului este să încerce și să fie sigur că rezultatul va fi în schimb unul productiv, o furie față de autorități, și să promoveze acțiunea directă.

De cele mai multe ori este dificil în a se găsi un echilibru între a te implica în reforme imediate (prin urmare, încurajarea unei credințe false privind Statul ca fiind o forță benevolentă) și examinarea implicațiilor pe durată lungă privind ceea ce faci. Dacă îți lași sentimentele să o ia razna vei ajunge în reformism, disperat să scapi de mizeria pe care o descoperi în societate. Acest lucru este de înțeles, dar merge mai bine dacă se încearcă extirparea rădăcinilor mizeriei.

Pentru a îmbunătăți sistemul, este nevoie să-l întărim și, astfel, va crește mizeria umană pe termen lung.

Atunci când condițiile locale devin atroce, protestele încep să apară. Șeful Poliției Oxford din Liverpool a descris recent protestele locale din Brixton, Liverpool, și așa mai departe, ca fiind “anarhie organizată”. Pare puțin probabil, însă ele au izvorât din frustrare pură. Protestele sporadice nu sunt în sine activități revoluționare. Dacă ar fi fost organizate, ar fi fost insurecționiste, ceea ce ar fi fost o poveste diferită. Și atunci, cum se organizează anarhiștii?

Indivizii se alătură grupurilor mici anarhiste ca să coordoneze acțiunile cu alte grupuri, astfel încât să nu li se spună ce să facă. Întregul grup discută o acțiune în particular, dar doar cei de acord cu aceasta o vor pune în practică. Acest fapt este în contrast cu grupurile de troțkiști, unde fiecare individ trebuie să urmeze linia partidului.

Neînțelegerile privind puncte importante, sau lipsa de acțiuni comune înseamnă pur și simplu faptul că o nouă grupare va apărea. În diverse părți ale țării, grupurile au format federații mai mari pentru a coordona acțiunile acestor grupuri mici (într-un mod non-autoritar, desigur).

Acest model de organizare a devenit deja comun în alte părți ale activității politice, precum grupurile de femei sau unele grupuri comunale. Dacă anarhismul crește, oricine se va aștepta să vadă o creștere în acest stil de organizare.

Grupurile de oameni în stradă, sau poate în spații de muncă, se pot organiza în acest mod pentru a lua decizii care îi vor afecta direct. Pot trimite delegați la întruniri mai mari, luând această sarcină în ture, instruind delegatul ce să spună, dându-l/o afară dacă devine înfometat/ă după putere. O idee utopică? Deja funcționează la scară mai mică (de exemplu, CND). Ce-i așa de greu? Tot ce avem nevoie este o revoluție totală în conștiința de zi cu zi! În acest mod un sistem non-autoritarian de organizare a tuturor aspectelor vieților noastre ar putea să apară, din leagăn până în mormânt, fiind o societate federală de tip anarhist.

Anarhiștii văd educarea oamenilor ca fiind vitală pentru formarea unei noi societăți. Unii ar putea ajunge până acolo încât să spună că acest lucru este tot ce am putea face. Să încercăm să facem o revoluție ca și o minoritate mică nu este posibilă, și, cu cele mai bune intenții, ar putea duce doar la o nouă sclavie. O revoluție originală poate fi făcută doar de către o majoritate de oameni care o doresc și participă activ în crearea unei lumi noi. În mod natural, ar avea mai multe șanse dacă oamenii s-ar organiza în primul rând, s-ar prepara și s-ar gândi la situații și probleme. Asta înseamnă că prioritatea noastră este de a răspândi ideile noastre pe cât de departe se poate.

A predica, cu toate acestea, este mai bună atunci când este evitată. Nu ne dorim doar niște fani. Un pericol și mai mare este faptul că am putea ajunge să ne împărțim ideile sub forma unei dogme. În fine, nu vrem să vorbim la oameni, ci cu ei.

Acest ultim punct este important. Este probabil cel mai sigur semn al stării de degenerare a societății moderne, faptul că comunicarea devine din ce în ce mai impersonală, standardizată și doar pe o singură undă. Milioane de oameni se uită la aceleași programe TV și citesc aceleași ziare. Drept rezultat, conversațiile lor sunt standardizate. Comunicația a devenit o comoditate bună de consumat, "sunetele" sunt imprimate pe casete de plastic. Toată mass-media de comunicare are două lucruri în comun: trebuie să plătești și există doar un mod prin care poți participa, ascultând sau urmărind, nimic altceva nemai fiind cerut de la tine.

Crezul nostru în libertate ne duce să cerem libertatea de exprimare și libertatea presei. Acest lucru ar putea să pară ciudat, căci acestea sunt sloganele liberalilor din secolul XIX. Astăzi, liberalii par a fi cât se poate de satisfăcuți, acuma că avem aceste libertăți.

Ei se referă mai precis la faptul că ei au aceste libertăți. Muritorii de rând, ca să nu vorbim de "extremiștii periculoși" ca și noi, nu au acestea. Noi putem să spunem ce vrem (aproape), dar nu în prime-time la televizor; putem să scriem orice ne dorim, dar nu vom putea distribui cărțile prin W. H. Smith's. Afară de cazul când toată lumea are o șansă destul de rezonabilă să fie ascultată, atunci libertatea de exprimare nu înseamnă nimica și ei sunt chiar fericiți să ne-o înmâneze.

Despre o încercare de lovitură de stat recentă din Spania se spune că a eșuat din cauză că ofițerii fasciști au avut o viziune învechită privind puterea politică și au ocupat clădirea parlamentului. Data viitoare vor ști mai bine. Vor ocupa stațiile de emisie radio.

Jurnaliștii, tipografii, scriitorii, tehnicienii și actorii vor juca un rol vital în lupta pentru o nouă societate. Ei au în puterea lor posibilitatea de a spune adevărul. "Produsul" crud pe care, în mod obedient, continuă să-l mestece ar fi trebuit să-i fi făcut de rușine până acuma și să fi demisionat deja. Agitația din interiorul industriei comunicațiilor, pentru controlul muncitorilor asupra conținutului, este o chestiune de urgență.

Deoarece comunicațiile sunt într-atât de bine controlate de către o clică foarte mică, care cunoaște foarte bine importanța puterii lor, cu greu am putea să ne răspândim viziunile prin metodele existente. Trebuie să găsim alte metode de a ne răspândi ideile până în momentul în care oamenii vor putea deține controlul.

Am fost forțați la marginea societății. Suntem obliați să ne creăm propria medie, astfel încât să ne putem exprima. În mod natural, totul este la scară mică și ajungem doar la câțiva oameni cu pamfletele, revistele noastre. Putem doar să sperăm că toate aceste lucruri mici se vor aduna la un moment dat. La urma urmelor, o mie de pamflete nu sunt pe degeaba, dacă conving încă un om să fie anarhist.

Răspândirea cuvântului este importantă, și o gamă variată de abordări diferite au fost încercate la un moment sau altul. Aici vom enumera câteva dintre lucrurile pe care le fac anarhiștii sau pot face pentru a-și împărtăși ideile.

Cuvântul imprimat

Mișcarea anarhistă a produs un flux constant de articole, ziare, reviste, cărți și pamflete, de-a lungul istoriei sale. Unele ajung la un număr impresionant. Multe au fost citite doar de câțiva oameni și acum sunt uitate pe vecie.

Eforul nu a fost complet irosit. Avem mereu nevoie de mai multe materiale anarhiste, scrise mai bine. Oamenilor care sunt pregătiți pentru ideile noastre trebuie să li se acorde pe cât de multe șanse posibile ca să le găsească.

Pliantele, care de cele mai multe ori se pot scoate foarte repede la un xerox pentru un eveniment special, sunt cele mai simple și mai ieftine. Formularea ar trebui să fie pe cât de simplă și la obiect. Grafica bună, inclusiv fotografiile, pot fi făcute pe un stencil electric, la un cost puțin mai mare.

Pliantele ieftine scrise pe subiecte particulare sunt cel mai bine scoase din buzunar la un anumit moment în conversație. Pliantul de față, de exemplu, este conceput pentru cei care insistă privind obiectele vechi la anarhism, precum “și cu ucigașii cum rămâne?”.

Revistele și ziarele se împart în două categorii: cele care vizează, sau de interes doar pentru alți anarhiști, și cele care vizează să ajungă la mulțimea neangajată în anarhism. Se pare că avem o mulțime de reviste pentru anarhiști, dar un deficit privind cele pentru restul. Există câteva lucrări anarhiste locale și bune: plusuri privind lucrări despre probleme locale ale comunităților.

Publicarea de cărți și distribuirea lor este de asemenea o parte importantă a mișcării. Comandă cărți anarhiste la biblioteca locală. Există, de asemenea, o mulțime de cărți care vor fi scrise. Avem nevoie de mai multe lucrări despre teoria anarhistă, mai multe analize a societății prezente și strategii pentru schimbare. Se caută și ficțiunea și poezia. A scrie o carte nu este la fel de dificilă precum pare la prima vedere. Mulți dintre oamenii care scriu cărți sunt idioți complet.

Teatru de stradă

Această metodă de comunicare nu este folosită îndeajuns de către anarhiști. Să scri și să repeți piese ar putea să fie o practică de folos atunci când vrei să faci un grup să lucreze împreună. Abordarea juridică adecvată este de a aplica pentru permisiune de planificare (asigurați-vă că aveți un nume cu o rezonanță inofensivă). Pe de altă parte, “Armata lui Moș Crăciun” care a invadat departamentul de jucării din magazinele Amsterdam și au dat jucării copiilor se complăceau, de asemenea, cu ajutorul teatrului de stradă, deși într-o natură mai puțin legală. Un soi de eveniment semi-teatral făcut să pună oamenii să gândească este o alternativă bună în contrast cu demonstrațiile plicticoase și vechi.

Adunări publice

La un moment dat, adunările anarhiste adunau peste treizeci-patruzeci de mii de oameni. Adunările publice au intrat în declin o dată cu evoluția divertismentului de masă. Cincizeci este un număr destul de bun în zilele noastre. Alege o temă, sortează vorbitorii, rezervă o sală și fă multă publicitate. Ar putea fi foarte mult efort depus, dar uneori produce membrii noi, sau, cel puțin, câțiva oameni interesați. Oamenii te vor lua mult mai în serios.

“Media alternativă”

Acest titlu vag este menit să acopere mijloacele neortodoxe de comunicare, de la insigne sau graffiti-uri la video. Mesajele scurte către conștiința maselor pot fi scrise pe pereții WC-urilor, sau vopsite pe părțile laterale ale drumurilor. Video-ul este destul de ieftin și acuma toată lumea cunoaște o cale de a face rost de o cameră de filmat. Anarhiștii au avut stații de radio pirat de succes și nu există nici un motiv pentru a exclude dansul sau mima sau o mie de alte posibile căi de a ajunge la masele populare. Folosește-ți imaginația.

Deși suntem ținuți în afara pieței comunicațiilor de masă, încă putem găsi modalități de a ajunge cu ideile noastre. Lupta de a face disponibile diverse mijloace de expresie oamenilor în general este una din cele mai vitale puncte ale luptei pentru libertate. Prin intermediul imaginarului putem găsi metode noi de comunicare care sunt ușor de accesat, noi nu doar ne răspândim viziunile ci ajutăm pe alții să se exprime. În fine, modul în care o idee este comunicată poate fi cel puțin la fel de important ca ideea în sine. În cazul în care permite sau încurajează participarea, astfel încât oamenii să poată să se oprească din a fi doar o “audiență” și să înceapă să se exprime, este o provocare directă la sistemul de putere, care ne dorește docili.

Muzica

Muzica rebelioasă sau revoluționară are o istorie mult mai lungă decât tinerii de azi, conștienți de modă, sau chiar și decât hipioții îmbătrâninzi de ieri. Crezi sau nu, multe opere se învârt în jurul temelor revoluționar esențiale! În 1830, posesia instrumentelor muzicale era ilegală pentru cei din clasele inferioare. Acest fapt era din cauză că muzicienii călători au devenit alarmant de cunoscuți și de succes și stârneau nemulțumiri.

Mulți anarhiști aleg să se implice în muzică ca o modalitate de a comunica cu oamenii. Acest lucru este un fel de activitate pentru care-i ajută anarhiști, și, desigur, poate fi distractiv. Din păcate, mare parte din muzica curentă anarhistă nu este nici anarhistă, nici muzică, dar o parte din ea este bună și altele foarte bune. Oricum, este o chestiune de gusturi personale.

Muzica are puterea de a face apel la emoții într-un mod direct. Este posibil să comunici într-un mod mult mai de bază. De asemenea, este posibil să o folosești ca să hipnotizezi și să manipulezi oamenii, ceva ce noi sperăm să evităm să facem.

Din nou, ceea ce trebuie să facem este de a face muzica disponibilă oamenilor, să-i încurajăm să încerce și să-și scoată creativitatea. Unii anarhiști simt că, din acest motiv, muzica electronică costisitoare și high-tech ar trebui să fie evitată. Pe de altă parte, posibilitățile de înregistrare acasă și de a produce casete sunt destul de interesante.

Trebuie să creăm noi modalități de a face și împărtăși muzic, care trece peste industria muzicală. lasă-i să urle despre pierderea dreptului de autor atunci când casetele lor sunt copiate ilegal. Au făcut lucrurile după cum au vrut ei pentru prea multă vreme.

Arta

Picturile din galerii au fost descrise ca fiind “artă de muzeu”. Ce se înțelege prin asta este că acestea sunt obiecte demne de admirat și de cumpărat și de vândut. Ele separă arta de viață și de oameni, în general. Arta ca și obiect de vânzare este cel mai bun lucru pe care acest sistem ni-l poate oferi. Arta ca și activitate nu ar fi înțeleasă de aceasta și nici nu ar permite-o.

Există o nevoie imensă pentru a elibera abilitățile creative ale oamenilor “obișnuiți”. Acest lucru putem măcar să încercăm să facem atunci când vorbim cu oamenii. Putem găsi metode de a lucra pentru mișcare și să ne simțim bine în același timp. Folosind creativitatea noastră, putem spera să ajungem la părțile ascunse din oameni, locuri pe care alte idei nu ar putea ajunge.

Răspândind cuvântul, sau “propaganda!”, trebuie să fie o parte importantă a oricărei strategii anarhiste. Mai presus de toate, o revoluție anarhistă necesită ca oamenii să știe ceea ce fac și de ce. Nimeni nu poate fi forțat în libertate: aceasta trebuie să fie aleasă și însușită, sau nu este libertate de-adevăratelea. Sarcina noastră este mai grea decât al Martorilor lui Iehova care merg din ușă-n ușă. Nu este de ajuns să le spunem oamenilor ce să gândească – ei trebuie să o gândească singuri, sau aceștia nu sunt cu adevărat anarhiști.

Școli și educație

Deși nu avem încredere în școli, anarhiștii pun mare încredere în puterea educației. Una dintre cele mai importante surse de speranță pentru o lume mai bună este faptul că următoarele generații, primind ajutor, ar putea crește mai puțin nevrotică decât cea de dinaintea lor. Unii ar merge atât de departe încât ar spune că educarea copiilor pentru libertate este singura speranță reală de a aduce în cele din urmă în realitate societatea anarhistă.

Școlile sunt în principal centrate pe sortarea și clasificarea copiilor pentru viitoarele lor roluri în ierarhia socială – și să se asigure că vor accepta nevoia de competiție, ierarhie și respect pentru autoritate. Un astfel de sistem cere ca majoritatea copiilor – și a adulților – să fie făcuți să se simtă inferiori. Anarhiștii cred că examenele academice sunt o măsură fără sens pentru măsurarea potențialului unui om în jucarea unui rol util în societate. Cultul experților profesionali este conceut pentru a sparge încrederea noastră în propriile noastre abilități și judecată.

Anarhiștii se opun pedepsei fice sau a oricărei alte forme de constrângere în educație. Participarea la toate clasele ar trebui să fie voluntară. Constrângerea distruge entuziasmul natural pentru cunoaștere și înțelegere. Adevărata educație este opusul scolarizării obligatorii, unde principalele lecții sunt frica și respectul pentru autoritate. Avem nevoie să ne dotăm copiii cu minți critice pentru a înțelege lumea, să vadă ce fel de schimbări sunt necesare de făcut pentru a face un loc mai bun pentru toată lumea, și pentru a putea face schimbările necesare.

Anarhiștii se opun oricărei îndoctrinări religioase în școli. Frica și superstițiile nu-și au locul într-o educație etică. “Educația” religioasă ar trebui să fie desființată și înlocuită cu discuții privind diverse chestiuni morale sau întrebări filosofice, bazate pe interes și respect pentru ceilalți.

Este o nebunie să crezi că educația constă numai din pierderea a 12 ani din viața noastră prin școli, tăiate din lumea reală de afară. Ar fi mult mai sănătos pentru educația noastră dacă ar fi integrată cu munca de zi cu zi și viața socială. În acest fel, competențele speciale ale fiecăruia vor putea fi recunoscute de către societate și folosite pentru educarea altora. Trebuie să distrugem diviziunea dintre muncă, joacă și educație. Educația trebuie să fie accesibilă pe tot parcursul vieții noastre, mai degrabă decât să fie limitată la acea parte din viața noastră petrecute în școli. Suntem cu toții potențiali cursanți și profesori, transmitând și dobândind competențe și înțelegând cu cât înaintăm în viață.

Anarhiștii sunt în general de acord că eliberarea completă a educației depinde de crearea unei societăți anarhiste. Cu toate acestea, acest lucru nu a oprit pe anarhiști de la încercările lor de a crea medii mai libere pentru copii ca să crească și să învețe, aici și acum. Unii anarhiști și-au educat copii acasă. Alții împreună cu alți părinți și copii, muncind împreună mai degrabă decât să rămână unități izolate familiale. În ultimele trei decade, mai multe școli libere au fost consolidate pe baza principiilor anarhiste, și au efectuat un serviciu valoros în demonstrarea faptului că există alternative. Cu toate acestea, s-au confruntat cu probleme financiare constante și toate celelalte probleme care provin de la încercarea de a trăi liber într-o societate neliberă.

Unii anarhiști, și alții care împărtășesc opiniile lor cu privire la educație, au ajuns la concluzia că pentru viitorul apropiat, majoritatea copiilor vor fi în școli de Stat și, prin urmare, au încercat să schimbe școlile de Stat ca și profesori sau părinți.

Deși prin anii 1960, instituția de învățământ a acceptat a acceptat metodele libertariene la școala A. S. Neill's Summerhill pentru copii plătitori de taxe ai părinților bogați, care au fost îngroziți de perspectiva adoptării metodelor similare în școlile de Stat pentru copii din clasa muncitoare. Cele mai de succes încercări, cele de la școala Rivinghill și William Tyndale din Londra, au fost, în cele din urmă

stopate de către autoritățile educaționale locale iar profesorii au fost dați afară de la locurile lor de muncă.

Lecția pentru cei care vor încerca din nou în viitor este faptul că este esențial să se rupă izolarea școlilor de comunități, astfel încât părinții să înțeleagă și să sprijine în mod creativ ceea ce anarhiștii încearcă să facă în școli.

Concluzie

Pentru o examinare mai en-detail al teoriei anarhiste, oferim o listă cu cărți pentru lecturi suplimentare. Am enumerat domeniile de activitate și am subliniat abordarea anarhistă. Nu am făcut nici o încercare de a indica care tipuri de activitate sunt cel mai probabile să ducă la un viitor non-autoritarian. Acest tip de hotărâre necesită o analiză atentă a naturii socialului și strategiilor pentru schimbare. Sperăm că, în cele din urmă, vă veți forma propria concluzie. Anarhiștii se decid singuri.

Dacă ești interesat/ă, citește mai mult, vorbește cu anarhiștii locali, gândește bine lucrurile. Există o mulțime de lucruri de făcut.

Poți găsi o scuză bună ca să nu devii un anarhist? Desigur, apoi, ce mai aștepti?

*

Lecturi suplimentare

Introduceri în anarhism

- ABC OF ANARCHISM, Alexander Berkman
- ANARCHISM AND ANARCHIST-COMMUNISM, Peter Kropotkin
- ANARCHIST READER, THE, George Woodcock
- ANARCHY, Malatesta
- ANARCHY IN ACTION, Colin Ward
- FLOODGATES OF ANARCHY, Stuart Christie and Albert Meltzer

Anarhism clasic

Bakunin:

- CRITIQUE OF STATE SOCIALISM
- GOD AND THE STATE
- PARIS COMMUNE AND THE IDEA OF THE STATE

Godwin:

- ANARCHIST WRITINGS OF WILLIAM GODWIN
- ENQUIRY CONCERNING POLITICAL JUSTICE

Kropotkin:

- CONQUEST OF BREAD, THE
- FIELDS, FACTORIES AND WORKSHOPS TOMORROW
- GREAT FRENCH REVOLUTION, THE, VOLS I & 2
- MUTUAL AID
- STATE, THE

Vezi de asemenea cărți scrise de către Pierre Joseph Proudhon, Errico Malatesta, Emma Goldman și Alexander Berkman

“-isme” anarhiste

Anarha-feminism:

- QUIET RUMOURS, diverși autori
- UNTYING THE KNOT, Freeman and Levine
- WOMEN IN THE SPANISH REVOLUTION

Anarho-sindicalism:

- ANARCHO-SYNDICALISM, Rudolf Rocker

Anti-militarism/auto-apărare:

- PROTEST WITHOUT ILLUSIONS, Vernon Richards
- STRANGE VICTORIES
- TOWARDS A CITIZENS' MILITIA

Federalism:

- KROPOTKIN'S FEDERALIST IDEAS

Individualism:

- EGO AND ITS OWN, THE, Max Stirner

Mutualism:

- See the writings of P-J Proudhon

Situationism:

- AND YET IT MOVES, Guy Debord (o critică a științei)
- BOOK OF PLEASURES, Raoul Vaneigem
- ON THE POVERTY OF STUDENT LIFE
- PARIS: MAY '68
- REVOLUTION OF EVERYDAY LIFE, Raoul Vaneigem
- SOCIETY OF THE SPECTACLE, THE, Guy Debord

Vezi de asemenea cărțile de buzunar SpectacularTimes

Problematici anarhiste

Eliberarea animalelor:

- AGAINST ALL ODDS
- KILL OR CURE?
- UP AGAINST THE LAW

Ecologie:

- POST-SCARCITY ANARCHISM, Murray Bookchin
- EARTH FIRST READER, THE, ed. Dave Foreman

Educație:

- LIB ED, quarterly magazine
- RAVEN, THE, VOL 2, L2.50 (article on Walden School)
- SUMMERHILL, AS Neill

Locuințe:

- HOUSING: AN ANARCHIST APPROACH, Colin Ward
- IDEAL HOME
- SQUATTING IN WEST BERLIN

Abuzul mass-mediei:

- MANUFACTURING CONSENT, Noam Chomsky

Acțiuni “ilegale”:

- RADIO IS MY BOMB, Hooligan Press, L2.40 (un ghid DIY pentru a face un radio pirat)
- WITHOUT A TRACE, L2.00 (despre “cum să scape fără urmă”)
- ECODEFENSE (un ghid practic), ed. Dave Foreman

Proteste/insurecții:

- FROM RIOTS TO INSURRECTION, Alfredo M Bonnano,
- LIKE A SUMMER WITH A THOUSAND JULYS

Istoria anarhismului

Marea Britanie:

- SLOW BURNING FUSE, THE, John Quail

Revoluția rusească:

- GUILLOTINE AT WORK, Maximoff
- INTRO TO MY DISILLUSIONMENT IN RUSSIA, Emma Goldman
- RUSSIAN TRAGEDY, THE, Alexander Berkman

Revoluția spaniolă:

- BARCELONA MAY DAYS 1937, diverși autori
- COLLECTIVES IN THE SPANISH REVOLUTION, Gaston Leval
- LESSONS OF THE SPANISH REVOLUTION, Vernon Richards

Revoluționari/Rebeli:

- ANARCHISM AND VIOLENCE, Osvaldo Bayer (despre Severino de Giovanni)
- ANGRY BRIGADE 1967484, THE
- BONNOT GANG, THE, Richard Parry
- BLACK FLAG, THE, Jackson (despre Sacco și Vanzetti)
- HAYMARKET SPEECHES, THE, Voltairine de Cleyre (precum mai sus)
- MALATESTA: HIS LIFE AND IDEAS, Vernon Richards

- RED VIRGIN, THE (memoriile lui Louise Michel)
- SABATE: GUERILLA EXTRAORDINARY, Tellez

Ficțiune anarhistă

- FREE, THE, M Gilliland
- FROM BENEATH THE KEYBOARD (povești scurte/poezie)
- MONKEY WRENCH GANG, THE, Edward Abbey
- HAYDUKE LIVES, Edward Abbey

Vezi de asemenea scrierile misteriosului B Traven (autorul THE TREASURE OF THE SIERRA MADRE)

Ficțiune anarhistă: Sci-Fi

- DISPOSSESSED, THE, Ursula K leGuin
- LaNAGUE CHRONICLES, THE, F. Paul Wilson
- UNGOVERNED, THE, (apare în _True Names and Other Dangers_), Vernor Vinge
- CONQUEST BY DEFAULT, (apare în _Threats and Other Promises_), Vernor Vinge
- ILLUMINATUS TRILOGY, THE, Robert Shea and Robert Anton Wilson

Vezi de asemenea scriitorii Science Fiction-ului influențat de libertarianism: Michael Moorcock, Doris Lessing, Marge Piercy, Kate Wilhelm.

Biblioteca Anarhistă

The Anarchist Media Group

Tot ce ți-ai dorit să știi despre anarhie (dar ți-a fost frică să întrebi)
1988

Preluat la 15.12.2022 de la <https://centruldecultura.wordpress.com/>

ro.theanarchistlibrary.org